

لنډه کيسه

زوی ئې له پوهنتونه فارغ کېدې، دا ډېره خوشاله وه چې د خپل خاوند لوی ارمان ئې پوره کېږي، گرده ورځ په همدې فکر کې وه، چې باید زوی ته یو تحفه ور برابره کړي، ځکه دی ئې یوازنی هغه یتیم زوی دی، چې ددې (مور) ماسپوئې بل هیڅوک نه درلودل، پر دې باندي هره دقیقه یو ساعت او هر ساعت ور باندي یوه ورځ کېده، دا د سهار له اتو بجو انتظار وه.

د غرمې دوولس نيمې بجې وې، چې زوی ئې د کور په دروازه راننوتی، په خندا او په لوړ آواز ئې ریغ وکړی: مور! زوی دي له پوهنتونه اول نومره فارغ سو.

د څپو څخه د جوړې سوي خونې پرده پورته سوه، د مور ئې پورنی په غاړه کې او لڅي پنبې دده پر خوا چابکه، چابکه را روانه سوه، زوی ئې په غېږ کې ټینګ ونیوی، خود مبارکی او خوشالی پر ځای ئې په ژړا شروع وکړه. زوی ئې ورته وویل: مور ته ولې ژاړې؟ نن څونده د خوشالی ورځ ده، زوی دي له پوهنتونه اول نومره فارغ سوی دی، خو ته بیا هم سګلی (سلګی) وهې؟

مور ئې په ژړه غوڼي آواز ورته وویل: زویه! ستا پلار دي خدای وبخښي، هر وخت به ئې ما ته ویل، چې پدا زوی باید تعلیم وکړو او زما په رقم را لوی نه سي، چې گرده ورځ د خان مزدوري وکړي او په اخير کې که د خان خوښه وه، یو څه پیسې ور کوي او که ئې نه وه خوښه نه ئې ور کوي.

په دې خبرو سره ئې د زوی تر سترگو هم اوښکي راغلې، مور ئې څو وار پر مخ مچ کړی او خونې ته روان سوه، غرمه وه نو دوی هم ډوډۍ وخوړه او زوی ئې کار ته ولاړی.

ماښام چې له کاره راغلی، نو مور ته ئې وویل، چې څه شي مو پاڅه کړي دي؟

مور ئې ورته وویل: نن د خوشالی ورځ وه، تا د خپل پلار ارمان ور پوره کړی، نو هغه یو نیم کلاس وربچي چې د هغه بلي ورځي څخه پاته وې، هغه مي پنځې کړي.

ماخستن تر ډوډۍ وروسته ور ئې نن سرنټ پر ګرام ټوله کيسه رته کړ او ئې ١٠ نه يې مورن چې زيبه، چې پلار ئې د خانانو د دسيسو ښکار سو، د پوهنځي په سحبه اون سومره بېرې، ته سر وخت ما کي رايې، پېي سرين بې بېسه او نم بڅنه سي.

مور ئې دستي پسي ور غبرګه کړه: کړار کېښنه! دا د بخت خبره نه ده، تا څواری کېښلي وې، پر درسونو دي شپې سبا کړي وې، نو خود به اول نومره کېږي.

د شپې چې ئې مور بیده کېدل، نو په دې فکر کې وه، چې زوی ته تحفه په څه شي ور رانیسي؟ د هر شي لوړ نرخ او خپله غریبي به چې ور په یاد سوه، د سترگو څخه به ئې د اوښکو سېل را روان سو، په همدې فکرونو کې بیده سوې وه. سهار چې ئې د زوی سره چای وڅښلې، نو زوی ئې ورته وویل: مور! زه نن لا پوهنتون ته ځم، هلته مي لږ کار لا پاته دی او ددې خبرو په ویلو سره له خونې ووتی.

مور ئې له فکرونو، فکرونو وروسته هغه د سپینو زرو والي او امېل را واخیستل، چې خاوند ئې دې ته ور کړي وه او دې د یادگار په ډول ساتل، د ځان سره ئې وویل، چې تر څو به دلته داغسي پراته وي، هغه سي ئې هم ښکړي او انګستری نسته، ولاړه به سم او خښه به ئې کړم، چې زوی ته په هغه پیسو یو تحفه را نیسم.

بازار ته ولاړه، چي والي او امبل خرڅ کړي، خو هر چا خورا په لږو پيسوور څخه اخیستل، په اخير کي ئې پر يو چا په يو څه پيسو خرڅ کړه او په پيسو ئې د زوی کمپيوټر ته پلازما (سکرين) را نيول، چي د زوی د کمپيوټر پلازما ئې څو ورځي در مخه خرابه سوې وه، د پلازما سره کور ته راغله او د زوی په انتظار کېښسته.

زوی ئې هم د پوهنتون په بهانه له کوره راوتلی وو، چي د خپل فراغت په خاطر مور ته يوشی ور رانیسي، نو خپل کمپيوټر ئې بازار ته را وړی وو، تر څو خرڅ ئې کړي، خو پخوانی ډیسک ټاپ کمپيوټر بې له پلازما څخه خورا ارزانه خرڅ سو او ده د کمپيوټر په پيسو مور ته د سپينو زرو بنگړي او انگشتری ور رانیول، ځکه مور ئې وختي والي او امبل درلودل، نو په دې بنگړو او انگشتری به ئې د زينت د شيانو سيټ پوره سوی وای، دی په خوشالی د کور خوا ته را روان وو.

د کور دروازي ته را ننوتی، در مخه تر دې چي دی پر مور ږغ وکړي، مور ئې ور ناره کړه: زويه! راسه د کمپيوټر پلازما مي در را نيول.

زوی چي ئې د مور دا خبره واورېده، بد خونده احساس ئې وکړی، ځکه ده کمپيوټر خرڅ کړی وو، مور ته ئې وويل: مور! دا دي په کومو پيسو را نيول؟

مور ئې په خوشالی دده وخوا ته را وکل او ورته وې ويل: هغه والي او امبل مي خرڅ کړه او دا پلازما مي په را نيول.

زوی چي ئې دا هم پسي واورېده، تر پخوا لا خوابدی سو او سر ئې کېښته واچوی: د زوی ددې حالت په ليدو سره ئې مور په کېښته ږغ ورته وويل: زويه! نه سوه دي خوښه؟ خو داسي بنايسته او غټه پلازما ده.

زوی چي ئې سر کېښته اچولی وو، په کرار ږغ ئې ورته را غبرگه کړه: يا، مور خوښه مي سوه، خو ما هغه کمپيوټر خرڅ کړی او تا ته مي په هغه پيسو بنگړي او انگشتری در رانیول، چي تا مخکي يوازي والي او امبل درلودل.

مور چي ئې دا واورېده خورا مايوسه ودرېده، ځکه دې والي او امبل خرڅ کړي وه، د زوی کمپيوټر ته ئې پلازما ور رانیول خو زوی ئې کمپيوټر خرڅ کړی وو، زوی ئې بيا دې ته بنگړي او انگشتری ور رانیول، چي د زينت د شيانو سيټ ئې پوره سي، خو مور ئې والي او امبل خرڅ کړي وه، نو مور خپل زوی ټينگ په غېږ کي ونيوی او په ژړه غوني آواز ئې ورته وويل: زويه! زه خو هر وخت ناکي نه درته وایم، چي غريبان بې بخته او بدبخته وي.

شمس آرین

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**